

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ❁ ПЛАСТОВОГО ❁ НОВАЦТВА

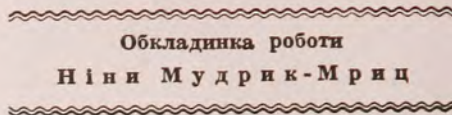
Ч. 2 (113)

ЛЮТИЙ

1966

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світлана Луцька,
ст. пл. Іриной Юрчук
Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.
Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Брат і Сестра	2
Чому лютий має тільки двадцять вісім днів?	4
Леся Українка:	
Мамо, іде вже зима	9
Сірий Орел Надя:	
Як Левко став філіателістом? 10	
Катря Червоняк:	
Мандрівка довкруги світу	13
Сня Мостович - Славко Курчак:	
Мандрівка по Україні	17
Братчик Ірко: Куток розваг	23

УВАГА!

УВАГА!

Як бачите, починаючи з цього року „Готуйсь” матиме вже не 20, а 24 сторінки. Тому й передплата його буде більша: 3 долари річно для Північної Америки та Канади.

Одначе ці рої та гнізда, які заплатають передплати за 1966 рік ще до 15 березня, можуть платити ще так, як було досі, по 2.50 в Америці та по 2.75 в Канаді. **Поспішайте отже!**

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Вуйко Слон з Помаранчівки, Америка, своїм звичаєм, як на кожні Свята, склав і тепер на Різдво 10 доларів на „Готуйсь”, новак Андрійко Мостович з Луївіл прислав два і пів долара, новак Степанко Пелешук одного долара, новаци табору „Україна — моя Батьківщина” на Вовчій Тропі цього року, склали 12 доларів і 30 центів, Вуйко Федь склав 50 центів.

Дідусь Софійки і Ромка Гура-лів дав 50 центів. Юначки „Конвалії” з Кентону, Півн. Америка,

що колись у новацтві були „Зайчиками”, склали десять доларів. Малий Данилко Галібей додав до передплати своїх старших сестричок 50 центів, а новак, сьогодні вже юнак Богдан Волошин з Акрону дав „на працання” при переході до юнацтва два долари.

„Готуйсь” щиро дякує і жде дальших пожертв, бо, як бачите, він за них тепер побільшився на 4 сторінки, і буде ще більший та краший, коли не забудете про нього!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (113)

Лютий

1966

Це малюнок славного українського мистця Юрія Нарбута. Він жив у часи відновлення Української Держави та

намалював багато гарних малюнків. Між іншими він теж малював взори українських панорамних грошей.

Дерева шапки наділи,
Кожушки вдягнули білі,
А внизу, біля їх ніг —
Всюди сніг!

Замітає снігом вітер,
Зимно так по всьому світі!
І квіток нігде нема!
Це ж зима!

Та в далекому вже краї
Тепле сонце оживає,
Ще прийде колись ясна
Та й весна!

Л. Х.

БРАТ І СЕСТРА

Понад море глибоке
Говорили могили,
Що одна з них Сестрицю,
Друга Брата покрила.

Що одна там далеко,
Поза морем у Львові,
Там лежить героїня
Ольга Басарабова.

Що в тюрмах у кайданах
Не злякалася ката,
Що до смерті мовчала,
Щоб друзів не віддати.

А у Боффалі-місті,
Це новацтво все знає,
Там Пластун наш Начальний
Сірий Лев спочиває.

Бо ті Брат із Сестрою
Вже з небесних хоромів
Приглядаються пильно
Та й новацтву малому:

Чи вони, так, як Ольга,
Не злякалися б ката,
Чи, як Лев, так зуміють
Все життя працювати?

Через море казали
Дві далекі могили,
Що ті Брат із Сестрою
Не намарно прожили!

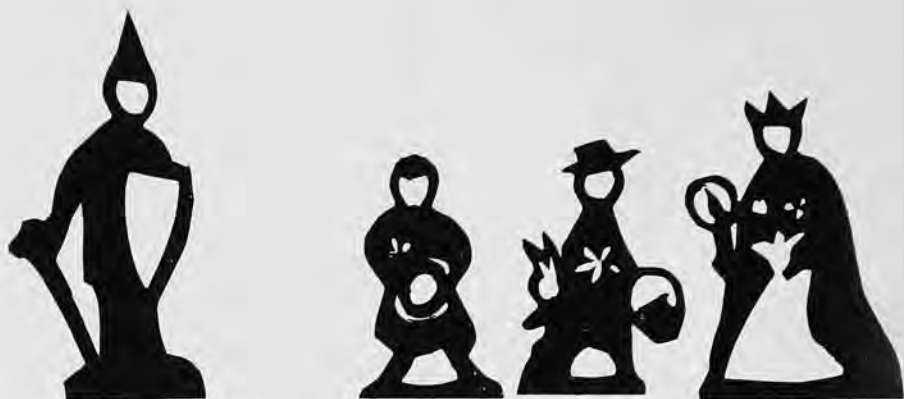
Що новацтво зростає
Із їх крові та труду,
Україну збудує,
їх повік не забуде!

В місяці лютому згадуємо велику українську Героїню Ольгу Левицьку-Басарабову, що воліла вмерти у ворожій тюрмі, а не зрадила своїх друзів-бойовиків за волю України. Сталося це у Львові в лютому 1924. року.

В цьому ж місяці згадуємо також Йї Брата, Назального Пластуна Северина Левицького, що його звали Сірим Лезом. Він довгі роки провадив Український Пласт ще в Україні, а опісля на еміграції, а помер в 1962. році в Босфало, в Півніжній Америці. Просіть Ваших братзика ги сестригку, щоб розказали Вам щось більше про Їх життя та працю!

ЧОМУ ЛЮТИЙ МАЄ ТІЛЬКИ ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ ДНІВ?

Давним-давно жив собі дідусь Весьрочок та мав дванадцять синів. Сини були ще молоді і дідусь мусів сам господарювати на землі та давати всьому лад. Нелегко було йому це робити, а тому з тугою дожидав, коли то підростуть його сини та поділяться його працею. Тому, як тільки сини підросли, покликав їх усіх до себе та сказав:

— Сини мої! Досить вже я натрудився. Доглядав землю, давав їй то погоду, то дощ, то сніг, щоб всяка рослина цвіла та доспівала, а звірі могли жити. Та тепер прийшов час на вас. Оце даю вам 366 золотих кульок, кожна на один день. Поділіться ними, візьміть кожен саме стільки, скільки йому потрібно, щоб виконати своє діло. А за рік прийдете до мене й розкажете, що хто зробив.

Не було синів цілий рік у хаті діда Всьогорочка. Аж тоді, коли мороз скував знов землю, а сніг присипав її, посходилися сини у батькову хату.

Перший прийшов січень у блискучому льодовому панцирі, в теплій хутряній шапці на голові, подзвонюючи різдвяними дзвіночками. Він скинув свою шапку, поклонився нею батькові аж до землі та почав розказувати:

— Я, батьку, покрити всю землю снігом, щоб насінню було тепло в ній зимувати, щоб звірям було тепло спати в норах. Ріки покрити грубим льодом, щоб риби не вимерзли, а безлисті ліси покрити інесом, щоб блищали святково на Різдво Господнє. Довга й нелегка була це робота, і тому треба було мені на неї аж 31 днів. Стільки золотих кульок я й забрав собі, а оце їх тобі приношу!

І висипав кульки на стіл перед батьком зі своєї вовняної, теплої рукавиці.

— Добре ти зробив, сину! — промовив дідусь Вєсьрочок. — І відсьогодні ти матимеш завжди по 31 днів. А тепер пора говорити лютому!

Сини поглянули один на одного, але лютого ще не було поміж ними, хоч всі інші місяці вже давно ждали у світлиці.

— Нічого, хай говорить тепер черговий, березень! — дав наказ батько. Березень виступив у легенькій, яснозеленій пелерині, а в руках весь час обертав свого капелюха, з китичкою підсніжників за стрічкою. Обертав безрадно, паленів і не знав, що йому казати. Батько дивився на нього суворо, деякі брати вже стали глузувати з нього. Аж прийшов йому в допомогу красунь травень. Він майнув широким рукавом свого яносинього плаща та став говорити:

— Не судить ви, батьку, та ви, брати, нашого наймолодшого брата! Бо поміж нами, весняними місяцями, він наймолодший. Того й соромиться говорити перед усіма. А правду кажучи, саме він зробив найбільше з нас трьох. Хто потопив усі сніги, хто поламав льоди, прикрасив дерева листям, землю травною й квітками? Хто прикликав пташок з вірію, а звірів розбудив з зимового сну? Він, березень! А до того ще й мусів постити при цій важкій праці, бо саме в час його володіння припадає Великий Піст. Тому ми з братом квітнем погодилися дати йому аж 31 золотих кульок, хоч він сам про них і не просив, бо дуже скромний. Мені дісталосся теж аж 31 кульок, але це на те, щоб люди могли довше віддавати особливу честь Пречистій Діві Марії. Бо я присвятив їй кожний мій день, а тому прикрашував я землю найкращими, пахучими квітками, казав пташкам якнайкраще співати, щоб вшанувати її достойно. Виглядало б, що наш брат квітень трохи покривджений при тому, та не так воно справді. Він сам нам казав, що в час його володіння припадає найбільше свято в році — Воскресення Господнє, а цим він так радіє, що зовсім не вадить йому мати тільки 30 золотих кульок.

— Добре, травню! — озвався Вєсьрочок. — А найкраще те, що ви дружньо та по-братньому поділилися і працею і кульками. Тому хай кожен задержить їх собі стільки, скільки погодився взяти. А хто тепер буде говорити? Є тут вже лютий?

Брати знов переглянулися, червень виглянув навіть у вікно, але лютого не було ні в хаті, ні навіть на дорозі, що вела до хати Вєсьгорочка.

— Нічого, хай інші тим часом говорять, не будемо ж гаяти часу на дождання! — рішив Вєсьрочок.

А тоді виступили червень, липень та серпень. Червень у смарагдовій, зеленій шаті, липень у золотавій, а серпень таки в блиску-че-золотій, з важким снопом збіжжя в руці.

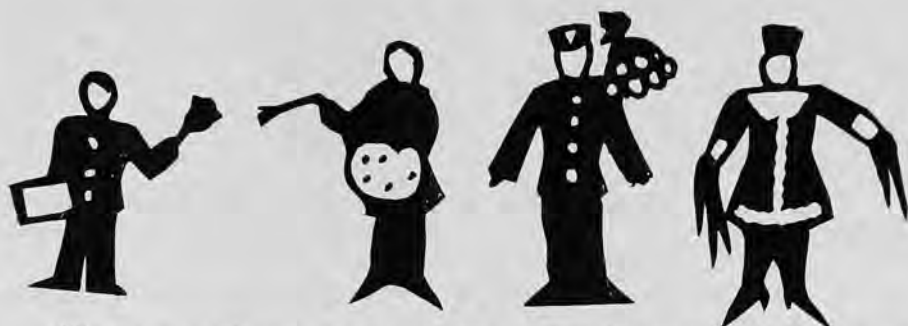
— Ми теж поділилися працею і кульками! — почав червень. Я мав легке завдання. Коли я панував, росло та цвіло все, що люди весною посадили й посіяли. А моє найбільше завдання, було випустити дітей зі шкіл на вакації. Для цього не треба було мені багато часу — ви поглянули б, як жваво діти поспішали зі школи в табори, в гори, над море. Тому взяв я собі тільки 30 кульок, а мої брати липень та серпень дістали по 31, бо їх праця була велика, щоб позбирати з піль все збіжжя. До того ж кожен їх день цінили високо всі люди, що відпочивали на вакаціях, щоб набрати сил до праці в новому році.

— І це добре! — аж усміхнувся Вєсьрочок. — Бачу, що ви всі добре запам'ятали мою науку, що братня згода — найбільша сила. А тепер хай же вже говорить про себе лютий...

Та лютого все ще не було. Дідусь Вєсьрочок так гнівно нахмарив брови, що вересень, у чистому шкільному однострої заговорив швидко, щоб якимось придобрити Батька.

— Я, хоч взяв собі тільки 30 кульок, але не протратив даром ніодної. Як лиш покінчив кожного дня науку в школі з дітьми, зараз біг у поле, на городи, в сади та винниці, збирати городину й овочі, поки ще тепло надворі.

— І я робив те ж саме! — додав жовтень. — Тільки я мусів ще більше поспішати, бо зима була ще ближче. А скільки то книжечок дав я в руки школярам, бо кожен знає, що жовтень — місяць книжки! Мушу теж згадувати, що я сам розмалював усі дерева золотою, брунатною та червоною фарбою! Тож хіба ніхто не буде противитися, що взяв я собі 31 кульку, а листопадові залишив тільки 30. Хай він не думає, що це за те, що він пострушував все моє мальоване листя з дерев! Я не хотів йому робити кривди, тільки мені справді треба було якнайбільше часу...

Жовтень хотів ще щось сказати, коли відкрилися навстіж двері і в хату вбіг лютий в пошарпаному одягу блазна. Його червона гострокінчаста шапка зовсім перекривилася на голові, а чорна маска звисала на одному тільки вусі. Брати заметушилися та не знали, що їм робити. Тільки Вєсьрочок застукотів пальцями по столі та промовив:

— Краще приходити пізно, як ніколи, а ще краще приходити не пізно, а саме вчас. Тому, що ти, лютий, спізнився, пождеш тепер, поки твої брати скажуть все, що мають сказати! Отже, говори ти, листопаде!

Листопад виступив з китичкою калини на вилозі блюзи і став говорити:

— Я не буду сперечатися з моїм братом жовтнем, що призначив мені тільки 30 днів. Я взагалі сперечатися не люблю! Хочу лиш сказати, що я мусів пострушувати з дерев всі його листки, хоч які гарні вони були, бо цих листків потребували і звірі на свої зимові лігва, і сама земля на те, щоб вони перегнили і дали їй багато вартісних складників. До того ж — де мали б вирости на другу весну нові листки, якби минулорічні осталися на деревах?..

— Добре, добре, ми все це вже знаємо! — перебив йому грудень. — Дозволь же ти й іншим говорити! Тільки хто, так як я, посріблів всі ріки льодом, а землю побілів снігом, щоб простелити шлях Святому Миколаєві? Якби не я, то хіба так легко примчалися б до дітей його саночки з дарунками? Такої радості дітям не приніс ніюдин з вас! Тому тридцять одна кулька належить мені по правді! — і він гордо закинув собі на рам'я полу широкої киреї, гатованої в морозні квіти.

Та дідусь Вєсьрочок якимось зовсім не зрадів його словам, а навпаки, хмарився щораз більше, аж вкінці промовив:

— Певно, це гарне діло, приносити радість дітям, та ніяким добрим ділом не слід хвалитися чи вивищувати себе задля цього понад інших! А тепер говори ти, лютий!

Та лютий навіть і не чув, що його кликали, так пильно шукав чогось по всіх своїх кишнях. Аж січень мусів штовхнути його легенько ліктем та прошептати:

— Слухай! Батько кличуть тебе!

Тоді лютий схопився, мов опарений, підбіг до стола та став жебоніти:

— Я дозволив людям бавитися та веселитися весь час мого володіння. Я дуже люблю, коли люди сміються, бавляться, танцюють... Я й сам перетанцював з ними весь час...

— Оце то ми бачимо! — відповів грізно Вєсьрочок. — А скільки ж ти кульок взяв собі? Покажи-но їх!

Лютий висипав на стіл свої кульки і Вєсьрочок почислив усі за одним поглядом:

— Тільки 28? Таж з усіх кульок, що я вам дав, повинно було залишитися ще 29!

— Я... я сам це знаю! — ледве вистогнав лютий. — Тільки я не можу ніяк знайти ще однієї кульки... Мабуть викотилася мені з кишені при якомусь танку... Бо я вже тричі перешукав всі кишені, і дві з них мають дірки...

— Що ж, загубилася, то й не будеш її мати! — промовив суворо Вєсьрочок. — Кожен твій брат дістав теж не більше кульок, як стільки, скільки приніс сюди!

Лютому станули сльози в очах, а й всі інші місяці посумніли. Так усі помовчали хвилинку, а тоді Вєсьрочок промовив:

— Ну, хай вам буде. Я знаю, що ти, лютий, бажав людям добра, тільки ж не міг видумати нічого кращого, як забави й розваги. Тому додаю тобі ще цей двадцять дев'ятий день, але тільки кожного четвертого року, як переступний.

Лютий усміхнувся, врадуваний і припав батькові до руки, а всі інші місяці поклонилися в пояс батькові-Всьомурочкові.

І все залишилося так, як він сказав, аж досьогодні.

Найбільша наша письменниця Леся Українка (правдиве ім'я Лариса Косаг-Квітка) писала багато для дорослих, але писала теж і для дітей. Ці її писання появлялися в дитячому журналіку „Дзвінок”, куди дописувала теж її Мама, Олена Пгілка. Саме минулого року ми згадували 75-ліття першої появи цього журналіка. Лесею Українку згадуємо якраз у лютому, бо її уродини припадають дня 26 лютого (1871 року).

Леся Українка

МАМО, ІДЕ ВЖЕ ЗИМА

— Мамо, іде вже зима,
Снігом травицю вкриває,
В гаю пташок вже немає...
Мамо, чи кожна пташина
В вирій на зиму літає? —
В неньки спитала дитина.
— Ні, не кожна, — одказує мати, —
Онде, бачиш, пташина сивенька
Скаче швидко отам біля хати, —
Ще зосталась пташина маленька.

— Чом же вона не втікає?
Нащо морозу чекає? —

— Не боїться морозу вона,
Не покине країни рідної,
Не боїться зими нависної.
Жде, що знову прилине весна.

— Мамо, ті сиві пташки
Сміливі, напевне, ще й дуже,
Чи то безпечні такі, —
Чуєш, цвірінькають так,
Мов їм про зиму байдуже!
Бач — розспівалися як!

— Не байдуже тій пташинці, мій синку,
Мусить пташка малесенька дбати,
Де б водиці дістати краплину,
Де б під снігом поживи шукати.

— Нащо ж співає? Чудна!
Краще шукала б зерна!

— Спів пташині потіха одна, —
Хоч голодна, співа веселенько,
Розважає пташине серденько,
Жде, що знову прилине весна.

Сірий Орел Надя

ЯК ЛЕВКО СТАВ ФІЛЯТЕЛІСТОМ?

— Тату, прошу мені купити альбом, я хочу збирати поштові значки! — просив Левко Тата. Але Тато знов відмовив. Левків стар-брат Лесь теж просив колись Тата про альбом. Тато купив йому альбом, дуже великий, щось за 10 доларів, а до нього кілька тисяч значків. Лесь побавився цим усім кілька тижнів, а потім Мама замела значки на сміття, бо валялися по всій хаті; а альбом вживав тільки котик Мурко, щоб гострити собі кігтики на його палітурках. Ні, Тато не буде більше видавати грошей нінащо!

Левко журився. Думав, якби то переконати Тата, що він буде так довго вклеювати значки, аж весь альбом буде повний, і не загубить ні однісінького. Думав, але не міг ніяк видумати, як це зробити.

Одного разу пішов Левко з Татом на прохід. Дорогою зустрів їх знайомий Тата і запросив до себе в гості. Поки старші говорили про політику, знайомий дав Левкові оглядати альбом, щоб Левко не нудився. А був це альбом... зі значками. Господар слідкував з-під лоба, зк захоплено Левко переглядав альбом, а на прощання дав Левкові кілька значків, гарних, з далеких країн.

— Не давайте йому, він не збирає, бо я не дозволив! — відповів суворо Тато.

Господар дуже здивувався:

— Таж збирання значків — нічого злого! Навіщо його забороняти?!

Тоді Тато переказав всю історію, як то Лесь збирав значки.

— Не значки, а поштові марки, така правильна їх назва, — сказав знайомий, вислухавши цю сумну історію. — А далі— якщо дозволите, то я навчу вашого Левка збирати марки так, щоб ви не мали при цьому ніяких видатків. А це зробити можливо!

Тато здивувався, але дозволив. Тоді знайомий приніс невеликий альбом і дав його Левкові. Левко відчинив його і здивувався: в альбомі не було малюнків марок, тільки прозорі стрічки паперу.

— Це альбом до вкладання, — пояснив знайомий. Відсьогодні ти, Левку, збирай поштові марки з усіх листів від товаришів, вдома та від сусідів. Витинай марку з коверти, лишаячи паперу на пів цяля довкруги. Тим часом держи марки в ковертах, в кожній коверті марки з іншої країни. Вибери по одній марці кожного роду та кинь до посудини з літеплою водою. Коли папір вже сам відстане від марки, повибирай папір, а марки поклади рядком на паперовій серветці. Але мусить вона бути дуже гладка, щоб марка не пристала до неї. Відтак накрий марки другою паперовою серветкою і поклади в якусь

Відзначка вмілости філіятеліста.

грубу книжку, найкраще телефонічну. Вона і важка, і не буде шкода, якби забрудилася від мокрих марок. Там марки за кілька днів висохнуть і ти вложиш їх до альбому. Коли все це зробиш, прийди знов до мене.

Левко взяв альбом, подякував, пішов додому і став збирати марки. Тато бачив, як пильно Левко працює та як старається, щоб його марки не приносили непорядку в хату, то й сам став помагати: приносив щоднини пачку коверт із свого бюро з різними значками з далеких і цікавих країн. І так Левків альбом став заповнюватися, а стара телефонічна книжка була завжди повна значків, що сушилися.

Коли знайомий Тата потелефонував, що прийде одного вечора, Левко дожидав його вже під дверима. Знайомий оглянув альбом, похвалив і сказав:

— Відсьогодні будеш укладати всі марки за азбукою: на першій сторінці марки Англії, Аргентини, на другій Бразилії, Бельгії, і так далі.

Він навіть взяв олівця та позначив по одній букві на кожній сторінці альбому. А тоді витягнув з торби другий альбом та сказав:

— Поглянь, цей альбом має теж стрічки паперу, але непрозорі. Тут будеш складати всі марки, що їх маєш по більше, як по одній. Ними можеш мінятися з товаришами-філітелістами та зо мною.

Левко подякував і зараз таки став упорядковувати свої марки в позбучному порядку.

Коли Тато з Левком поїхали на другий тиждень до цього знайомого, Левко вислухав цілу лекцію про те, які марки добрі, а які нідочого. Бо в альбомі мусять бути тільки добрі марки. Якщо марка надерта або як бракує їй хоч би одного зубчика, вона вже не добра.

Чотири марки разом зветься бльок. Багато людей збирає особливо такі бльоки. Коли ж є більше однакових значків, з однаковим малюнком тільки в різних красках чи за різні ціни, то це зветься „серія”.

Левко зразу запитав, що він вже має кілька серій, тільки що вони не зложені разом. А тоді ще виявилось, що можуть бути і серії з різними малюнками, але зате в одній барві, або зовсім навіть інші, тільки написи та вартість марки подані на кожній у тому самому місці. Такі серії показав Левкові той пан у своєму альбомі. Показав Левкові теж і каталог — велику книгу, де було написано про всі марки з усього світу. Якби Левко не міг відчитати напису на якій марці, то треба позичити в бібліотеці каталог і там відшукати, що це за марка. Або коли захоче знати, скільки марок є в якій

серії, то й це відкриє йому каталог. Справді, того дня Левко навчився багато!

І так було все далі. Левко часто зустрічався з Татовим приятелем, вимінював з ним марки і завжди вчився чогось нового. Тато купив Левкові на іменини новий альбом до вкладання. Та ще такий, що в ньому можна було докладати нові картки, якщо потрібно. Тепер стало куди легше держати значки в азбучному порядку, бо ніколи не могло бути замало місця на якусь букву.

Та що за диво! Незабаром і Лесь навчився від Левка збирати марки! Тільки він складав їх інакше, „за тематикою”, як це називав знайомий Тата: окремо різні квіти та рослини, що були намальовані на марках, окремо марки з різними будівлями, окремо з літаками, кораблями чи з образками славних людей.

Незабаром приїхав до їх містечка один пластун на студії у колегії та заложив у них новацький рій. Левко і Лесь перші вступили до новацтва. А Левко був перший з усіх новаків, що здобув новацьку вмілість: звичайно, філіателіста!

Мал. Христя Хитра

МАНДРІВКА ДОВКРУГИ СВІТУ

Бенарез, Індія, дня 5 жовтня 1965.

Дорогий „Готуйсь”!

Місто Бенарез положене над рікою Гангес, яка пливе майже 1.000 миль через індійський пів-континент. Цю ріку називають індуси життєдайною і святою. Місто Бенарез називають теж святим містом, бо тут безліч святинь, побудованих у честь індуських божків. Як вже ми писали з Непалю, індуси вірять в багатьох божків. Найважливіші з них Брама, Вішну і Шіва. Святині прикрашені дуже

гарно і до них з'їздяться на відпуст паломники з цілої Індії. Помолвившись перед божками, вони сходять у святу ріку Гангес, щоб купатися. Води цієї ріки, так вірять індуси, можуть змити всі їх гріхи та провини.

Ми живемо тут у батьків дівчинки Лягмі, зараз таки біля берега ріки. Щоранку бачимо, як тисячі людей сходять у воду купатися та молитися.

Лягмі звичайно щоранку буває в школі, та тепер саме почалися вакації, тож вона цілими днями опроваджує нас по місті та показує, що там цікаве. Ось учора ходили ми до парку, де дядько

Лягмі є сторожем слонів. Він допоміг нам усім вилізти на величезного слона і ми їздили довго поміж деревами. Часами слон ставав і піднімав високо трубу та махав великими, мов вітрила, вухами. Тоді Лягмі, що принесла була зі собою горішки, кидала один горішок далеко вперед. Слон ішов за горішком, знаходив його та кидав собі в рота. Ми всі дивувалися, що такий великий слон любить такі маленькі горішки.

Біля святинь та на базарі бачили ми факірів, що грали на сопілках, сидячи на землі, та хиталися то в один, то в другий бік. З кошника, який лежав на землі перед факіром, піднімалася все вище й вище змія-кобра та немов танцювала. Таких гадюк в Індії дуже багато і вони небезпечні, бо від їх вкушення людина вмирає. Та факіри не бояться їх, бо вміють з ними обходитися.

Одного разу переходили ми дуже рухливу вулицю. Котай, що звичайно сиділа на руках в Оленки, стала нараз дуже самостійна, зіскочила на землю, і поки Оленка встигла її завернути, зникла в натовпі. Оленка побігла за Котай. Я став розглядатися, і коли не бачив їх вже в натовпі, побіг і собі за ними. Коли Лягмі завважила, що нас усіх немає, кинулася шукати нас. Коли не могла нас довгий час знайти, дуже затурбувалася. Вона ж обіцяла, що опікуватиметься нами! Нарешті побачила на розі вулиці високого поліціанта та розказала йому, що шукає білого хлопчика, дівчинки та малпочки, які десь тут загубилися.

(Продовження буде)

СНІГОВИЙ ДІД

Стеляться пухкі сніжинки,
Вже не видно ні стежинки,
Підождемо до обіда,
Снігового зліпим діда.

Швидко він готовий буде,
Аж здивуються всі люди,
І носатий і кирпатий
Буде дід той біля хати.

Щоб наш дід не простудився,
Від морозу не трусився,
Ми його вберемо в свиту,
Білу, теплу, сріблом шиту.

Слова І. Савицька

Музика О. Кузьма

Stylized musical notation for the song 'Сніговий дід'. It consists of two staves of music. The first staff is in 2/4 time and contains the lyrics: 'Стелять-ся пух-кі сні-жинки, вже не вид-но ні сте-жинки'. The second staff is in 2/4 time and contains the lyrics: 'Підо-жде-мо до о-бі-да, сні-го-во-го зліпим ді-да!'. The lyrics are written vertically between the staves.

„ГОТУЙСЬ” ІДЕ!

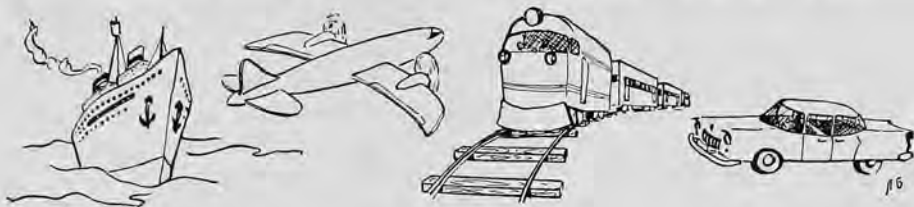
Іде, іде, тру-ту-тууу!
Хто такий?

— Таж наш „Готуйсь”!
Заглядає в кожну хату,
Де лиш склали передплату,
Звідки чути рідний спів
Новачок та новаків.

Там, де пальми в Аргентині,
І туди „Готуйсь” долинув,
До Німеччини прибув,
Англії він не забув,
Та й в Америці, Канаді,
Новаки йому всі раді —
Там приходити вже звик
Наш „Готуйсь”-мандрівник.
Австралія — кінець світа,

В нас зима, а там ще літо.
Він пливе на кораблі
До тієї теж землі!

Ви не знали, не чували?
Ще „Готуйся” не видали?
Іде, іде, тру-ту-тууу!
Вже „Готуйсь” приїхав тут!

МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

Цього місяця хочемо подати описи земель, куди подорожували Оксанка й Олесь у своїй мандрівці по Україні.

Про те, куди вони заїхали в травні, пише нам Сяня Мостович, сьогодні вже юначка.

В місяці травні Оксанка й Олесь заїхали в нову область України, Полтавщину. Головне місто Полтавщини — Полтава. Вона лежить над річкою Ворсклом, в тому місці, де впадає до неї річка Полтавка. Стара назва цього міста — Лтава. Там князь Ігор Святославич здобув перемогу над половцями в 1174 році. Дня 27 червня 1709 року гетьман Іван Мазепа зі своїм союзником шведським королем Карлом Дванадцятим програв під Полтавою битву з москалями.

На образку бачимо на тлі полтавського вирізування (це прозорий стіб — спосіб вишивання, що розвинувся в деяких частинах України, головню на Полтавщині) — два герби. Перший — герб Переяславщини, другий Сіверщини. Герб Переяславщини представляє двоверхову вежу з відкритою брамою. Вежа має бути срібної барви на червоному полі. Другий герб, Сіверщини, це зубчаста стіна з відчиненою брамою, певно це стіна оборонної твердині. Стіна золоті барви на червоному полі.

Внизу під гербами дві писанки, розписані полтавськими взорами. Барви полтавських писанок: червона, зелена й жовта.

Два вулики з бджілками вказують, що в цій області України розвинене бджільництво.

Тут і портрет письменника Івана Котляревського. Він народився 1769 року в Полтаві. Своїми творами, написаними народною мовою, започаткував нову добу в українській літературі. Він написав „Енеїду” й „Наталку Полтавку”.

Весною процвітають на Полтавщині підсніжки-сніжинки та повертаються з теплих країн бузьки-лелеки, які будують собі гнізда на солом'яних стріхах хат. Щоб улегшити працю лелекам при будові гнізд, господарі часто ставляли старе колесо від воза на даху.

По середині образка стоять хлопець і дівчина у стилевих полтавських святочних вбраннях.

З правої сторони вгорі є знімок будинку Полтавського Земства у Полтаві. Його збудував мистець Василь Кричевський у роках 1901-1908. Земства в Україні, під московською неволею, це були ті товариства, що таки були українські та вчили українців, як колись відбудувати нашу власну державу. Будинок Полтавського Земства знищили німці в 1943 році. Тепер більшовики його відбудували та перемінили на нафтосклад.

На тлі полтавського вирізування ми бачимо ще малюнок народного інструменту ліри, званої теж „реля”.

На полтавській добрій землі, чорноземі, вдається дуже добре пшениця. Тому і знімка з лівого боку показує двох полтавців серед ланів буйної пшениці.

Сяня Мостович

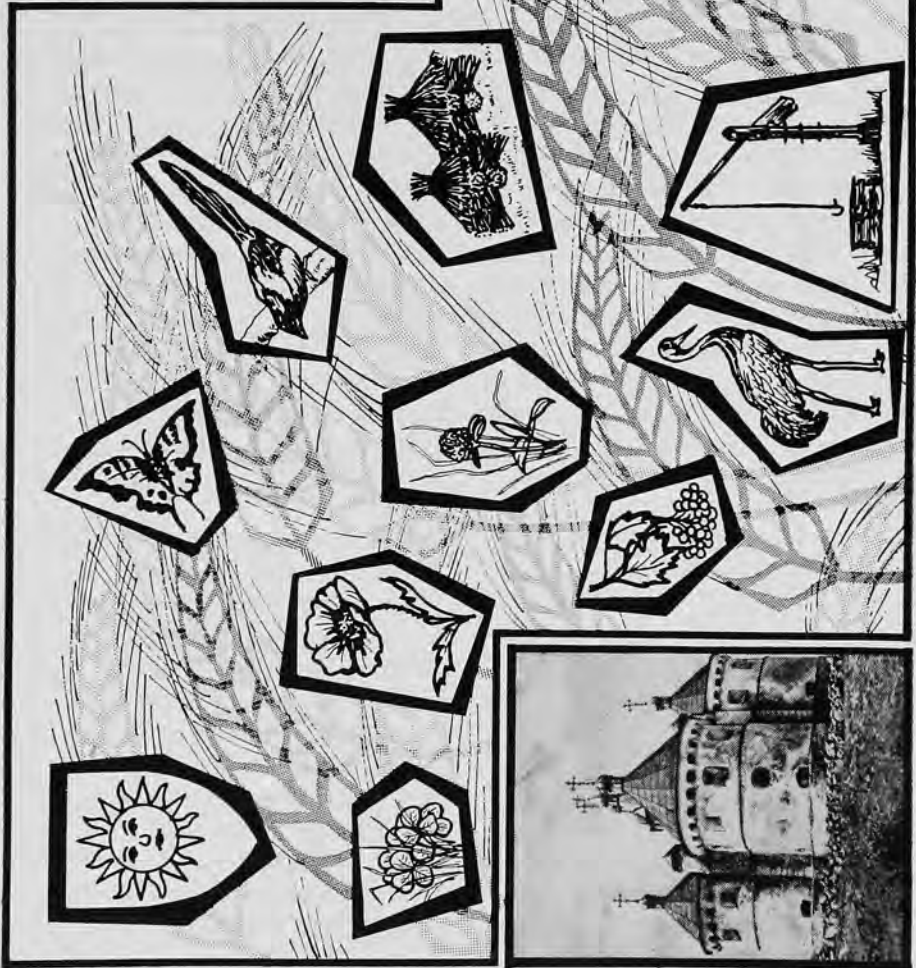
Про Полтавщину написав теж **Славко Курчак**, сьогодні вже теж юнак:

Новаки Оксанка й Олень заїхали у своїй подорожі по Україні до Полтави. Полтавщина — це найкраща українська область з найкращою українською мовою та козацькими традиціями. Оксанка й Олень певно їхали широкими степами, що їх бачимо в лівому долішньому розі образка. Про весну свідчать бузьки-лелеки, що їх бачимо на гнізді й у воздуху, квітки-підсніжинки та рої бджіл, що влітають зі своїх вуликів.

На Полтавщині новаки пригадали собі, що в школі українознавства вчилися про Івана Котляревського, який народився і помер у Полтаві, що показує його портрет на образку. Новаки оглянули різні будівлі в українському стилі, між іншими й будинок Полтавського Земства (Управи). Там бачили теж давний український музичний інструмент — ліру. Вкінці вони купили собі полтавські народні строї і дві писанки та поїхали в іншу область України.

Готуйсь!

Славко Курчак

Мал. Оксана Борис

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ!

Як кожного року, так і тепер дістав „Готуйсь” багато привітів від новацтва з нагоди Різдва Христового. Привіти підписали:

44 гніздо Новачок „Щебетушки” в Нью Бронсвік, Америка: Рої „Сосяняники” і „Зозульки”.

Новачки і сестрички 18-го гнізда з Нью Йорку, 8 гніздо Новачок „Крилаті” з Вінніпегу, Канада. Новачки Нуся Цехоні і Люба Коломицька з Монтреалу, Канада, прислали дуже гарні карточки-виліплюванки від всього свого гнізда, новачки-самітниці Катруся і Леся Залуські прислали теж дуже гарні дві святочні карточки. Вони живуть у Лашінах біля Монтреалу і тільки рідко можуть доїздити на сходи з іншими новачками. Карточки ці вони змайстрували при допомозі своєї старшої сестри Наді. В карточках вони пересилають щирий святочний привіт усьому но-

вацтву Америки й Канади, ну й звичайно, журналікові „Готуйсь”.

Рій новаків „Лиси” гнізда „Лісові звірі” у Вінніпегу, Канада, (з гарним власноручним малюнком), новаки й новачки з Бостону, Америка, новаки „Ведмедики” з Лорейну, Америка, новаки з Боффало, Америка.

Прийшов теж привіт... з табору „Балка Лиса Микити” в Австралії, бо відомо, що там літо й табори припадають саме на час Різдва. Підписали рої: „Лисички”, „Нора Вовка Неситого” та „Зячча нора”. Карточку прикрасили гілкою соснини.

„Готуйсь” щиро дякує за всі ці привіти. Всі вони дуже милі, і коли він ними сам нарадується, відсилає їх Вуйкові Квакові до Пластового Музею у Клівленді, щоб їх там старанно зберігали та щоб кожен міг побачити там, які гарні привіти пише наше новацтво!

Братчик Славко, гніздовий із Боффало, пише нам:

Ось почався Новий Рік, а з ним усі бажають собі кращого успіху, кращих осягів на майбутнє. Та щоб майбутнє було краще, треба поглянути в минуле, на рік, що пройшов. Чи Ти, „Готуйсь”, теж так думаєш з початком Нового Року? І певно себе запитуєш, чи всім новакам цікавий

А СКІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК ВИ ПРОЧИТАЛИ ЦЬОГО МІСЯЦЯ?

Твій зміст? Чи всі пильно Тебе читають? А як Тобі приподобатися тим новакам, що читають Тебе тільки „по образках”, а то й зовсім не читають? О, як прикро мусить бути Тобі, що й такі новаки є на світі!

А я, братчик гніздовий, господар свого гнізда, хотів би, щоб цей Новий Рік був ще кращим, ще ціннішим для моїх „Зайчиків” та „Лисиків”. Тому погляньмо, чим був замінний минулий, 1965 рік у їх праці?!

Перше — це врочистий перехід однолітків — найстарших новаків до юнацтва. Перехід відбувся з горною програмою, що її виконали самі новаки-юнаки.

Дальше був виступ юнацтва на академії в честь Тараса Шевченка, з деклямаціями та співами, а особливо гарно вивели новаки монтаж з поеми Тараса Шевченка „Гамалія”. Новацькі точки були одні з найкращих на цій академії.

В новацькому таборі на Новому Соколі взяли цього року участь майже всі новаки гнізда.

У дводенному станичному Святі Юрія цієї весни гніздо новаків взяло зорганізовано участь. І там, як звичайно щороку, проголошено висліди змагань новаків в українознавстві. Перше місце здобув новак жовтодзюб **Гого Шишка**. Він прочитав 1.142 сторінки українських книжок. Друге місце досягнув новак жовтодзюб **Орко Цюлко**, прочитавши

479 сторінок. Два треті місця зайняли жовтодзюб **Борис Лоза** та юне орля **Василь Яремко**, прочитавши 273 сторінки. Всім змагунам посипалися в нагороду гучні оплески, а крім того вони дістали окремі відзначки і скромні даруночки.

Дальші змагуни, що досягнули добрі успіхи, це **Данило Криницький** — 222 сторінки, **Ігор Білоголовський** — 151 сторінка, **Олег Чмола** — 150 сторінок, **Олько Борачок** — 133 сторінки, **Данко Груб'як** — 124 сторінки, **Івась Яремко** — 117 сторінок, **Андрійко Пришляк** — 93 сторінки, **Мирон Салдит** — 56 сторінок.

До змагу станули теж і колишні новаки, що тепер вже стали юнаками. Вони досягнули такі висліди: **Адріян Цюлко** — 4.163 сторінки, **Андрій Стецьків** — 1.976 сторінок, **Володимир Гайдар** — 1.131 сторінку, **Зенон Кобрин** — 673 сторінки, **Юрко Лисенко** — 563 сторінки. Всім

Новаки, переможці у змаганнях читання книжок у Боффало, стоять зліва: Гого Шишка, Орко Цюлко, Борис Лоза, Василь Яремко.

Новаци „Зайчики” з Боффало на зимовій прогулянці з братчиком гніздовим.

змагунам належиться признання, похвала й слава!

Новацькі експонати на виставці звернули особливу увагу всіх гостей. Була там „хатка в лісі” з вмілости „добродушка”, українська хата з гніздом бузків на даху, праці з плястеліни, святочні картки, моделі літаків, виконані під проводом братчика Андрія Якубовського.

Були в нас продовж року, як звичайно, також новацькі прогулянки, гніздові збірки, вогники, щотижневі сходи та на Різдво коляда із звіздою.

Так виглядала наша праця. А накінець я хочу щиро подякувати Батькам, які так радо допомагали у праці нашого гнізда, помагали виховувати новаків в любові до України, Української Церкви й Бога!

**Братчик гніздовий
Ярослав Пришляк**

Дня 11 грудня гніздо виступало на святкуванні 15-ліття Пластової Станиці в Боффало. Приготовили таку велику програму, що навіть не було змоги її вповні вичерпати. Співали в'язанку новацьких пісень зі сольовими точками. В пісні „І шумить і гуде” виступив в ролі зажуреного новака Івась Яремко, а добру новачку грав... новак Олько Борачок. На тлі пісні „Ой був собі лицар Цяпка” грав його новак Андрійко Кулик в шапці-мазепинці і на коні. Новак Мирон Салдит розказав гарно казку про Грицька, що боявся води. Олько Борачок проказав дуже гарно і з захопленням віршик Романа Завадавича „Мій батько був пластун”.

Цьогорічна коляда новаків з Боффало.

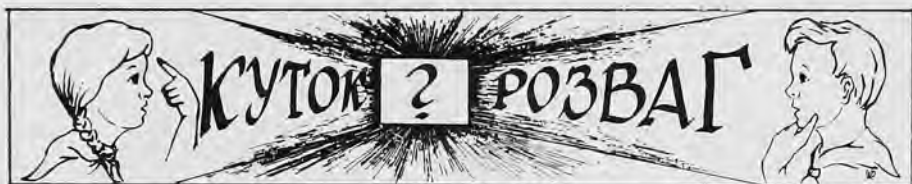
Новак Степан Пелещук з роя „Тигренята” у Бріджпорті, Північна Америка, написав такий допис:

1965 рік був першим роком мого таборування. Наш табір на оселі „Вовча Тропа” був дуже гарний. Довкруги стояв зелений ліс. Мій рій називався „Херсон” і містився в будинку „Львів”. Чотири тижні мого перебування у таборі минули скоро і прийшло закінчення табору. Рівночасно я проходив першу новацьку пробу. При запаленні ватри і вечірній програмі я пережив найкращі хвилини мого таборування і ме-

ні здається, що не забуду їх ніколи в моєму житті. Тепер, у зимову пору, я переглядаю знімки й фільми, які робив мій Тато під час відвідин у таборі та пригадую собі це все, що було в таборі. Пригадую собі нашого доброго команданта Якова Шегрина, братчика Юрка Демидовича і братчика Михайла Савчака та всіх моїх товаришів, що з ними разом я переживав цей радісний час.

Готуйсь!

Новак Степан Пелещук,
рій „Тигренята”

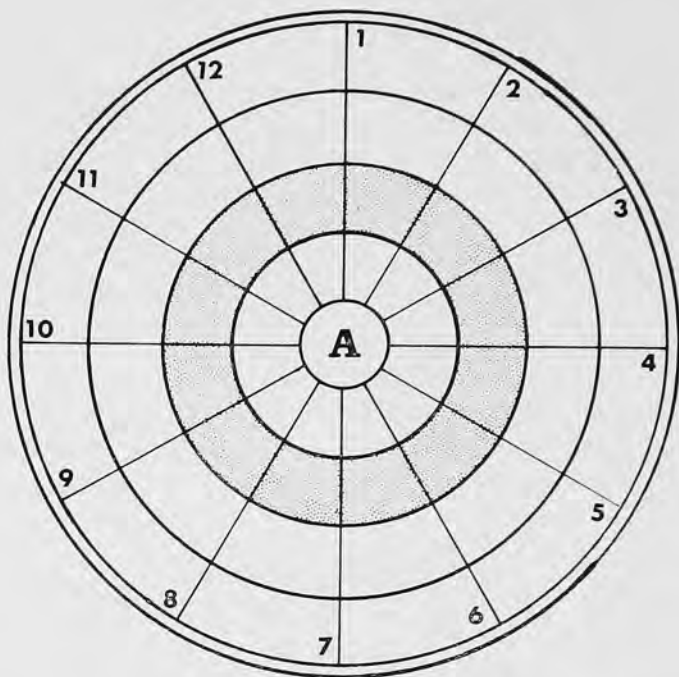

(Подав братчик Ірко)

ЗАГАДКИ

Я вода і по воді пливаю.
В осені не в'яне, а взимку не вмирає,
Не маляр, а малює, не щипавка, а щипає.
У воді не тоне, у вогні не горить.
Бігли два пси, позадирали носи.
Дві дощечки, дві сестри, несуть мене з гори.
П'ять комірок, а один вхід.
Прийшла зима на мене пора:
Кожен мене любить, до себе голубить.
Що в лісі зимою і літом
Зеленим вкритим квітом?
Який рік триває лиш один день?
Коли має людина стільки очей, скільки днів у році?

МАГІЧНИЙ КРУЖОК

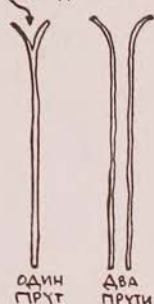
Значіння слів:

Вписати в кружок 12 слів, що з них кожне має п'ять букв, а кінчається на букву „А”, що в середині кружка. Кожне слово починається на відтинку зовнішнього круга і сходить до середини, так, щоб закінчитися на цьому спільному „А”. Коли прочитаємо букви крапкованого круга йдучи в такому напрямі, як посувається стрілка годинника, відчитасмо приbrane ім'я й прізвище визначної української поетеси, яка народилася в лютому.

- 1) Звірятко, що любить горіхи.
- 2) Інакше велика горяч.
- 3) Рід шпилькового дерева.
- 4) Стелиться ранками понад рікою.
- 5) Кілька осіб разом.
- 6) Вилітає з ватри вгору.
- 7) Дерево, що росте звичайно над рікою.
- 8) Вкриває землю весною і літом.
- 9) Розвалена будівля.
- 10) Група новаків, що разом приготавлиється до якоїсь вмілости.
- 11) Інакше: літера.
- 12) З неї паде дощ.

ТОТЕМ РОЯ "МЕТЕЛИК"

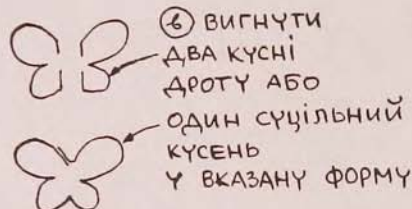
роздвоєння вгори

Ⓐ ДЕРЖАК
З ОДНОГО АБО
ДВОХ ПРУТІВ

Ⓑ ВИТЯТИ
ДВА
ОБРИСИ
МЕТЕЛИКА
З КАРТОНУ

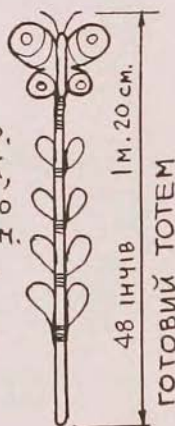

Ⓓ ДРІТ ПОМІЖ ДВОМА
КАРТОНАМИ Ⓒ
(ДЛЯ ЗНІЩЕННЯ)

Ⓛ ОСНОВНІ ЧАСТИНИ
ТОТЕМА РАЗОМ

Ⓝ ПРИКРАСИТИ
ДВІ СТОРОНИ
МЕТЕЛИКА,
НАКЛЕЮЮЧИ
КОЛЬОРОВИЙ
ПАПІР,
ЯК ВИСОХНЕ
КЛЕЙ,
ПОМАЛЮВАТИ
ЦІЛОГО
ТОТЕМА
ШЕЛЛАКОМ.
(ПАПЕРОВЕ
ЗНАМЕНО-
МЕТЕЛИЧКА
ТОМУ,
ЩОБ
ЗБЕРЕГТИ
ВІД
ДОЩУ).

Подав Денис Сірий Орел

Поварка Ксена

Ждали МЯЧИК, МІСЬ і ляля .
довго не верталась!
Виглядали всі з -а,
Ти не надбіжить вона?
Так прождали довгий день...
Аж при -ах: — Дзень!
Вбігла рада в -у,
Стала всім розповідати:
Не одна я! Є нас РІЙ!
Буду мати !
 тому, що ми, як -и
Всі разом — самі ніколи!
-ю, МЯЧЕ, -ю мій!
З вас також ще буде !